

Het is buitengewoon verschillend of een mens ondergaat/sterft in Johannes (de voorbereidende mens), in Jezus (de zielemens), of in Christus (de geestzielemens)! Als het anker van een geestesschool (zoals het Lectorium Rosicrucianum en de Antroposofie) verbonden is met Johannes en Jezus, en niet met Christus, dan vertegenwoordigt zij een 'gewone' kerk, en geen (bevrijdende) geestesschool. Ook al beseft een leerling dat in de grondspreuk 'In Jesu morimur' met Jezus weliswaar Jezus en Christus bedoeld wordt (zoals dat in die vroegere tijd geschreven was o.a. toen de Fama Fraternitatis begin 1600 uitkwam; en in de 'grondsteenspreuk' het Jezus- en Christusprincipe niet uitgesplitst was, maar het verschil wel door de leerling begrepen werd). Maar momenteel wordt dit als zodanig niet meer in de hoeksteenliteratuur (na 1985, zie onder) verkondigd en uitgelegd; ergo als alleen het Jezus-element wordt uitgelegd en beleden, dan is voornoemde school minder (of niet) in staat om het bevrijdende Christuselement o.a. via haar krachtveld over te dragen. Het kracht-tempelveld wordt dan meer een 'roepende' kracht, en minder een verbrekende kracht (onder de 'violette straal'). Tegenwoordig ligt het dus anders dan vroeger toen men enkel uitsprak 'In Jesu morimur'. De uitsplitsing van de twee principes is nu noodzakelijk omdat de mens in een andere begripsontwikkeling staat dan toen. De bewustzijnsziel dient nu echt ontwikkeld te worden, en dit vereist niet alleen een diepe hartwerkzaamheid, maar tevens een intense hoofdwerkzaamheid, begrip. En in onderlinge samenwerking! Christus dient, wil begrepen worden. De mens als een Manas, dit is als een Denker. *(Hoe kan de mens ooit medeschepper naast God worden als hij geen of te weinig kennis –des heils– draagt van het godsplan? "Mijn volk gaat verloren aan gebrek aan kennis" – zo is het gezegd door de profeet Hosea en idem later door Christus).* Nu dient de naar bevrijding strevende mens, en de geestesschool, *wel* separaat te belijden, dus ook in de literatuur van de geestesschool, dat de mens eerst in Jezus, en daarna in Christus dient onder te gaan. Christus is dat deel van God, het Zoonselement, die in het vlees als 'mensgod' door de (mensen)dood heengaat! In Johannes en in Jezus gaat *een mens* 'onder'; in Christus gaat – hoewel maar eenmalig ooit was – *God* door de mensendood heen: "In Christo morimur"!* En ook dit 'sterven' dient de mens de Heer na te volgen! En zowel de heer J. van Rijckenborgh, als de heer R. Steiner, beiden grootmeesters, met het hart en het hoofd in kruisverbonden samenwerking (en oprichters van de hart-en hoofdgeestesscholen, de Abel- en Kainscholen, het Lectorium Rosicrucianum en de Antroposofie), belijden en verklaren dit ook zo in hun literatuur. *Zie bijvoorbeeld de lezing van R. Steiner van 16-7-1914 te Norrköping: "Waarom is Christus gestorven, waarom is God in een menselijk lichaam gestorven?" Maar ook in het boek de Fama Fraternitatis van de heer J. van Rijckenborgh van 1966 (2^e druk), is dit thema geheel correct verklaard. *(Echter de vernieuwde Fama Fraternitatis uit 1985 (3^e druk), is helaas zelfs zonder begeleidend voorwoord zomaar veranderd en zou weer hersteld dienen te worden in zijn oorspronkelijke tekst c.q. verklaringen, en wel als volgt: het 'In Jesu morimur' dient absoluut weer geschreven en verklaard te worden als 'In Christo morimur' conform de 2^e druk!).* Als het fundament, de hoeksteen, zuiver is, kan het *bouwwerk* gerealiseerd worden. Paul Wink